

Nora Guiu
TINDREM TEMPS
Relats confinats

NORA GUIU
TINDREM
TEMPS

Relats confinats

Columna

COL·LECCIÓ CLÀSSICA
PRIMERA EDICIÓ: FEBRER DEL 2021
© NORA GUIU, 2021
© COLUMNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.
AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA
ISBN: 978-84-664-2742-5
DIPÒSIT LEGAL: B. 21.189-2020
FOTOCOMPOSICIÓ: GRUP62

www.columnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per imprimir aquest llibre està qualificat com a ecològic i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Índex

Nora Guiu	13
A un missatge de distància	21
Aïllament de cinc estrelles	29
Vida de balcó	39
Asimptomàtics	49
Màxima seguretat	57
Impacte	63
La bona educació	65
La nova normalitat	75
Cremant paraules	79
Rebrots	83
Terrat viu	93
Jack and Jill	103
Sinestèsia viral	113
A contrapel	123
Volar en companyia	133
Reg per degoteig	141
La vida als marges	151

Felicitat virtual.	159
El petó impossible	169
Un moment molt esperat	175
Descobrir les postres.	183
El joc de l'escala.	187
El rastrejador	195
L'enyor que apropa.	201
Carta de còctels	203
Escàndol públic	211
Perdre's entre les branques.	213
Carta de desig	217

Nora Guiu

Ja feia dies d'aquell moment que havia compartit amb el veí, però cada vegada que entrava a la dutxa el seu cos s'estremia en recordar-lo. Sentia com les mans se li movien soles i només tenia ganes d'acariciar-se lentament. La seva ment viatjava a l'altra banda de l'envà i es trobava amb el seu amant secret. Tremolaven junts, sense falsos pudors, donant-se l'un a l'altre completament.

Tanmateix, aquell matí, abans que els seus dits haguessin arribat a mullar-se, va sentir que el veí també engegava la dutxa. Ell era allà.

Els pèls se li van eriçar només de pensar-ho i, obeint un rampell, va tancar l'aigua i, arrapant-se a la paret, va començar a tocar-se ben endins. Els seus dits exploraven les profunditats del seu desig, a poc a poc, i acumulaven el plaer perquè no deixés de gemegar a

cada moviment. Els gemecs li sortien alts i clars. Desitjava que ell els sentís, de fet sabia segur que ell els sentia, i per això no deixava de jugar amb la seva intimitat...

La dutxa a l'altra banda també es va apagar, i llavors va sentir-lo gemegar per primera vegada, només per a ella. Imaginava el seu cos tremolant, imaginava la seva mà acariciant suaument la llargada del seu membre, imaginava que eren els dits d'ell els que la tocaven... Tots dos van començar a incrementar el ritme, i els gemecs van esdevenir crits compartits, que cada un entomava com a part del joc. El moment es va tensar i l'un i l'altre van acabar desbordant-se entre llargs gemecs. Finalment, ella va seure tremolant, sense poder deixar d'acariciar-se.

Allà asseguda, estava sola, però alhora acompanyada pel més gran dels desitjos. Necessitava tornar a sentir-se a prop d'ell. De manera que va decidir dir-l'hi.

Es va vestir i, ràpida com un llampec, li va escriure un missatge que li va passar per sota la porta.

«Et vull tornar a sentir, quedem demà a la mateixa hora?».

Va tancar la porta d'una revolada, per no córrer el risc de trobar-se'l. El cor li anava a cent, però continuava sentint-se més sensual i juganera que mai.

El dia va passar ben lent. Frisava per arribar a casa i descobrir si hi havia una resposta a la seva proposició. Se sentia com una adolescent que espera un moviment del noi escollit.

Quan finalment va obrir la porta, va trobar-se el missatge esperat.

«Com podria negar-me a seguir gaudint dels teus gemecs... Seré puntual».

I així va començar la seva història de dutxes i missatges. Cada dia es tocaven l'un a l'altre, cada dia es llepaven, s'abraçaven i s'entregaven al plaer. I cada nova trobada era seguida per un nou missatge, on acordaven la propera cita...

«M'encanta sentir com t'arrapes a la paret...».

«Desitjo sentir la teva olor...».

«No puc deixar de pensar en el pròxim moment junts...».

«No puc deixar de desitjar-te. No sé què m'estàs fent...».

«Llepa'm...».

«Folla'm».

«Un dia em sentiràs profundament».

«Un dia no podràs tornar a sortir del meu pis...».

Tots dos tenien un secret, i els dies eren especials només per això. No li calia veure'l; encara més, l'esquivava per no trobar-se'l. Tenia ganes que allò continués i no volia córrer el risc de trencar el que tenien per gaudir-ne com si fos un home normal. Ja no ho era.

Ell segurament no ho sabia, però cada joc la seduïa més que l'anterior. Se sentia seva.

Després de dies de jocs de dutxa, un matí se'l va trobar al pàrquing de l'edifici. Allà no hi havia sortida. El contacte no es podria evitar. El pànic es va apoderar d'ella; va córrer, amb l'elegància que li donaven les seves llargues cames, i va poder obrir la porta del replà. A través del vidre de la part de dalt de la porta, situat a l'altura dels ulls, el va poder veure a l'altra banda.

Ell l'havia albirat a mitja fugida i es va apropar fins a tocar el fred vidre que el separava d'ella. Era la primera vegada que la mirava i ho feia com si la conegués profundament, com si sabés alguna cosa d'ella mateixa que ella desconeixia. La porta es va tancar, però ells es van quedar mirant-se. Cap dels dos no podia marxar. Es van apropar lentament al vidre. Ben a prop. Les seves mans van començar a acariciar-lo a poc a poc, tocant-ne la superfície allà on haurien volgut tocar l'altre. El desig es va apoderar d'ella. I va començar a masegar-se els pits per sota la roba. Davant d'aquell home no hi havia timidesa que la frenés.

Ell també es tocava mentre la mirava. Ella sabia que era la protagonista absoluta i va actuar en conseqüència.

Va descordar-se els sostenidors i va desprendre's de la roba, que li feia tanta nosa. Prou perquè ell pogués contemplar-li la pell nua, però tampoc no del tot, per poder-se vestir de pressa si arribava algun veí.

Es tocava els mugrons, sentint com se li endurien davant la mirada de l'home. Desitjava sentir les seves mans calentes acariciant-li la pell, però era tan a prop que sentia que era ell qui ho feia. Se sentia la dona més sensual del món. Va començar a abaixar la mà en direcció al sexe, però les llums d'un cotxe que arribava van trencar l'encís del moment.

Ell es va tombar i, quan es va tornar a girar per mirar-la, ella ja no hi era.

Un cop dins del pis, va respirar alleujada. Ell no l'havia arribat a veure nua, l'havia provocat amb tota l'ànima. Li va caure una llàgrima només de pensar que aquell contacte electritzant ja s'havia acabat i que potser no en tornaria a sentir cap altre de tan intens. Just en aquell moment va sonar el timbre.

Sabia perfectament qui era. Va comprovar-ho per l'espiera de la porta. I el desig va tornar a agafar les regnes del seu cos.

Quan va obrir la porta, ell quasi va caure a terra de la impressió. Li havia obert la porta totalment nua i amb una mirada que el desafiava a jugar. Però el que

ell no hauria pogut imaginar-se mai era que tindria la balda. Una d'aquelles baldes amb cadena, que només li permetia veure-li una petita part del cos.

Cap dels dos no va dir ni una sola paraula, però les seves mans van posar-se ràpidament d'acord per començar a acariciar-se a través d'aquella minsa esclsetxa.

Ella li buscava la duresa i ell reaccionava trobant-li la humitat.

Els dits de l'home es van concentrar a resseguir-li les formes, mullant-se lentament fins a arribar a acariciar-li el clítoris, exposat. Ella començava a gemegar amb suavitat, una mica cohibida per la situació. Però dos dels dits de l'home la van convèncer ràpidament perquè incrementés la intensitat de cada carícia. Mentre aquells dos dits la portaven a la glòria, les seves mans ja acariciaven la llargada nua de l'home. La sentia bategar entre les mans i n'imaginava les dimensions encaixant-li a dins. S'anaven animant més i més. Els gemecs començaven a omplir el passadís. No deixaven de mirar-se, els ulls de tots dos vessant de desig. En volien més. En necessitaven més.

Ella havia estat a punt d'obrir la balda per sentir-lo entre els seus llençols. Però allò ho hauria canviat tot...

Els seus dits l'estaven duent al límit, i ella feia tots els possibles per posar-l'hi fàcil.

De manera que, sense avís previ, es va fondre entre els seus dits. Gemegant-li ben fort a la cara, per-

què recordés per sempre com era la seva expressió de plaer.

Se sentia tremolar les cames, però el desig encara fregava el paroxisme. Necessitava recuperar un cert control de si mateixa.

Va reunir prou valor per deixar-lo anar. Ho va fer, i de seguida el va trobar a faltar, des del precís instant en què va sentir l'aire fresc que li acariciava les mans. Va mirar-lo per última vegada i va tancar la porta.

El seu desig era enorme, però no permetria que aquell joc acabés com tots els anteriors.

Va sentir com ell tornava al seu pis. Segurament decebut i confós.

Ella també ho estava, però aquell home havia de saber que era únic per a ella, i que aquell joc podria ser el primer de molts.

El seu missatge d'aquell dia deia:

«Els millors jocs són els que no et cansas de repetir una vegada i una altra... Jo no desitjo altra cosa... Vens a la dutxa?».